

ВАСИЛ ПОПОВИЧ
АЗ И ТЕ
ДВЕ ФИДАНКИ

chitanka.info

По градина
млада мома
ходи-гледа
бял трендафил.
Щом погледне,
тя си мисли,
та му казва
тия думи:
Ти увянваш,
мое цвете,
бял трендафил,
както вехне
мойто сърце,
мойто сърце,
пусто, клето,
що го гледа
стара майка,
да го пият
чужди хора,
що го пият
и до сега!...
Ти увянваш
и се клониш,
главицата ти
тежка става,
нямаш сили
да я дигнеш.
Светло слънце
силно гори!
То те суши
и те съхне,
както съхнат
мойте очи,
кога плача.
Те страдаят

хорски думи,
като чуят...
Ти си съхнеш,
та повянваш,
тебе роса
не оживява.
Що ти е тебе
ситна роса,
кога корян
твой съхне!...
Ти си цвете
миризливо,
всеки тича
да те късе,
всеки иска
да те грабне,
ама никой
не ще никак
да полейне
твоите корни,
за да растеш,
големееш,
да разцъфнеш
и повече!...
Да зарадваш
кой те види!
Да се радва
млада мома,
кога поще
да те втъкни...
Да се радват
и ергени,
кога видят
млада мома,
да я обикнат
и по-много...
Но ти вехнеш

и час по час
твоите листи
пожълтяват!
Като няма
кой да лейне
и полейне
твоето дръвце!...
Аз съм слаба
и немошна,
моите ръце
нямат сили,
тях ги отслабна
люто горе,
хорски думи,
люта млъва...
Моите сълзи
вечно капят,
нека росят
твоите корни.
Дано съхнеш,
за да съхнем,
както съхнат
наш'те души,
както слабеят
наш'те сили...

Нека вехнем,
да погинем,
ти от слънце,
аз от сълзи.
Ни сме двете
две фиданки:
ти си цвете,
аз съм мома,
млада мома,
сиромашинка,
що се мъчи

безутешно
и си кълне
зла съдбина,
че я роди
между хора,
що убиват
нейна хубост.
Че я роди
не трендафил,
да си цъфне
и прецъфне,
да повехне,
както вехнеш,
цвете мило.
Да не роня
бистри сълзи,
за да капят
на пустинял

Издание:

Васил Попович, Съчинения, Издателство „Кралица Маб“, С.
2000, ISBN 954-533-030-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.